

בוב"הופעות במקום זה) בהמון היתחנחנור יות. מלוות לעיתים בהברקות של כישרון אמיתי, ומתובלות תמיד (גם כשהקומיקאי אינו יהודי) באידישיזמים לרוב. וכי מי באמריקה אינו יודע מה זה "הוצפה" או "משוגגע"?

זאת היתה גם התחלתו של ברוס, לאחר הופעת-בכורה בתוכנית-רדיו פופולרית של ארתור גודפרי. לגי, שהספיק עוד לחטוף כמה חודשים אחרונים של מלחמת-העולם האחרונה והשתתף אפילו בקרב על קאסינו לא ידע, אולי בדיוק מה מצפה לו, כי קאריירה האורחית שבחר לעצמו, ואולי אף לא בהר בה בעצמו, לדברי אחרים. כי אמו, סאלי מאר (שם בימתי), אחת מאר-תם גברות יהודיים ממין נקבה שאין להם מנוחה אף לרגע, האיצה בבנה לטול חלק בתוכנית של גודפרי, המשיכה ודחפה אותו הלאה אל ה"בורשט סירקוויט", ו-עשתה כמיטב יכולתה לשכנעו כי אין כל צורך להשתמש בבדיחות ובהומור של אחרים. "לך ותציג את עצמך", אמרה לו, ובכך גרמה להצלחתו ולמפתחו גם יחד.

פרשות אהבה. ירדיו הרבים מספרים ושלל היה טיפוס חברותי ומשעשע יותר ממנו. הם התפעלו מכושר-העבודה העצום שלו, מן העובדה שהוא אף פעם לא הכין את הופעתו מראש אלא איתר אתן במקום והיה מסוגל להגיש מדי ערב הופעה שונה (מה שנותר ממנו הן הקלטות-ההצגות), ומן התינויות שבה מרה את האמת על פני צופיו, עשה שאלה צחקו בקול, ונדמה היה להם כי זה משעשע מאד.

חייו הפרטיים של לגי היו מאושרים פחות. הוא התאהב בחשפנית, אהבה ש-עליה לא התגבר כל חייו ואשר אימלה אותו. כי זו, אחרי שילדה לו בת, נתגלתה כלסבתית, ועזבה אותו בסופו של דבר. פר-שות האהבה שקשרו אותו באושר יותר לכוכבות זמרות כמו פיי דאנוויי, טיוודי וולד או זמרת הג'ז אני רוס. לא השכיחו ממנו את הוגי, אשתו, ובסופו של דבר נותר בודד. עד סוף חייו. במותו היה בן 40 בלבד.

10 שנים לפני ואמרגיני. כל עוד חי, היה ברוס נפוץ לוויכוח הרוף, רדי-פות מצד אחד ושכחים מצד שני. מותו לא הפסיק את הוויכוח. ספר שהופיע זמן קצר לאחר-מכן, בשם גברותי ורבותי, לגי ברוס, מתאר אותו כיצור חולני ודומה, ואינו מותיר מקום כלל להומור או לזשמה של האיש.

ההצגה שהועלתה בשנה שעברה על ידי תום א'הורן (במאי שיער המקור), ה-מבוססת על קטעים ניבחרים מהופעותיו של לגי כפי שנישמרו בהקלטות, הציגה את הצד השני של המטבע — לגי הקדוש, הנביא, בעל החזון ודובר-האמת במידור של שקרים. הצלחת ההצגה הובילה לסרט, שאותו כתב אותו אדם שהכין את ההצגה (ג'וליאן בארי), תוך כדי הוצאת עטם אמו של לגי, עם אשור-לשעבר ועם בתו קטי (המתיידדת בימים אלה עם הזמר אלים קופר).

המטרה: להציג את התמונה המאוזנת ו-האמיתית של מי שנחשב על-ידי רבים כאחד מחלוצי המהפכה המוסרית של שנות ה-60. מי שילגיג על היחסים בבית הלבן 10 שנים לפני ואמרגיני, ותקף את ויאט-נאם כשרוב המוחים של 70-68 היו עדיין בגר-הילדים.

נמר אמיתי. ההסרטה של היתה מלאכה קלה כלל וכלל. במשך שלושה שבועות, בסוף השנה שעברה, ישב הצוות כולו ועסק בחזרות. שלושה חודשים לפני-כן דהר כבר דאסטין הופמן על-פני ארצות הברית כולה, ריאין את כל מי שזכיר פעם את לגי (הוא עצמו לא הכיר אותו), האזין לעשרות שעות-הקלטה והשתכנע אט-אט כי הוא מתאים לתפקיד.

בהתחלה לא רציתי להופיע בסרט. כל העניין ניראה לא בלבד היתה מעלה דמות ב-עניינה של אנשים, אמרו לי שעל הבמה היה נמר אמיתי, ואילו בחייו הפרטיים היה נעים-הילכות וטוב-לב מאין-כמותו עד לי ימיו האחרונים, כאשר הפך שטני.

הדיכאון והאלימה. העבודה על הסרט הפכה את הופמן עצמו בברוט כמעט באיר-תה מידה. מרביע הצילומים נעשו בלילה, במקומות שבהם הופיע ברוס (בסוף חייו נאלץ להסתפק במאורות-השפנות מן הסוג

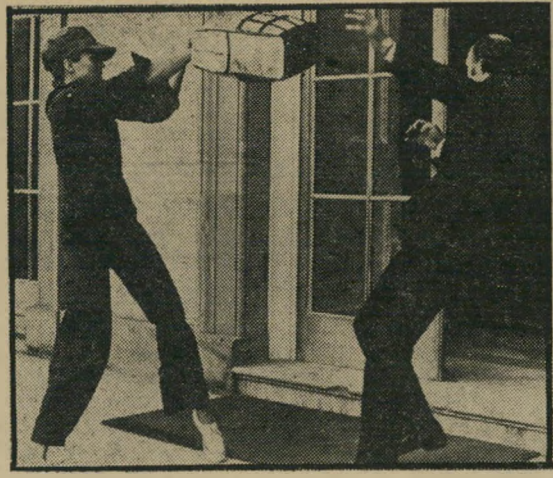
הנוקק והמשאבה

השוד המתוחכם (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) — סרט-משע משעשע למדי, בתנאי שמאירים את ההיגיון בבית, ומוכנים לקבל את המוגש על המסך ללא מחשבה שנייה.

מעשה בסוקרי-הלומים קטן מאמריקה וארוסתו המילי-יוורת, השודדים, "בהור מישחק" — יהלומים בשווי של 20 מיליארד דולר. הקורבן הוא מוסד ממוקק אחד, המס-תיר יהלומים בכספותיו ומווסת את הוצאתם לשוק, כך שהמחיר יהיה תמיד מבוקר. היוזם, מיליארדר מטורף, דונם של מויראטי ובלופלד וכל שאר הסופר-נבלים של הספרות הבלשית.

שני הגיבורים האמריקאיים (צ'ארלס גרודין וגאנדיס ברגן) מבצעים את זממם בקלות מירבית, תוך שימוש במקקים, במשאבות-אוויר ושאר אביזרים מתוחכמים. גרו-דין, שאף השתתף בכתיבת התסריט, הכניס בו לא מעט בדיחות על חשבונו, והסרט מסתיים בדהירת מכוניות שלא היתה מביישת את בוליט.

גם לחסידי כוכבים צפויות כאן הנאות רבות. ג'ון גיל-גוד מבריק כאיש השולט על שוק היהלומים בעולם. טרוור הווארד מגיש פארוזיה גסה למדי של המיליארדר האקס-צנטרי, וג'יימס מייסון גונב את ההצגה בדמותו של פקיד

קאנדיס ברגן: שודדת פוטוגנית

גוסס המחליט, לפני מותו, להתנקם במימסד שבו לו כל חייו, אשר לגרודין וברגן, שניהם חביבים, חייכניים, ועסו-קים מאוד בטיפוס על גגות, בנהיגות מכוניות ספורט ובתי-נוי אהבים לעת מצוא. למה לא, בעצם?

אדיפוס שנודיפוס

אמי אהובתי (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — הגברת ג'ואן האקט הסכימה, כנראה, להופיע בסרט זה, משום שכפעילה בליגה לזכויות האשה, האמינה כי זה יכול לעזור בתיאור לבטיה של אשה הנקי-רעת בין אהובה לבנה. היא מגלמת כאן אלמנה, בעלת-גלריה, אם לילד בן 10, ומוציאה מן הפה את הדיאלוגים השדופים והעלובים ביותר שיצאו אי-פעם מתוך רומן למשר-תות כלשהו. בנה העירני (סקוט ג'קובי), משוחח עם שמרנותו על מינהגי-מין באיי האוקיאנוס השקט, ורואה באמו, כמו כל גבר פאשיסט בהתהוותו, רכוש פרטי משלו. כאן מופיע בחייה של האם המאתה, רוברט קליין.

זהו המטורף החמוד הקלאסי, המקסים בפיטופטויו האיני-סופיים, מארגן טיולים בניו-יורק לתושבי המקום, מתנהג כנער שלא התגבר, ותובע גם הוא בעלות מוחלטת על האשה.

על כן, עוד מתקבל על הדעת איכשהו. אלא שכאן מתחיל ד"ר פרויד לבלבל את היוצרות וכידוע פרויד הוא האויב המושבע של שיחורור האשה (איך הוא העו לתאר אותן כחפצים בלבד בתת-ההכרה הגברית, ובכלל-ל קשור את הכל למיטה כאילו נשים אינן יודעות שום דברים אחרים?), ובכך, בגלל חדוקטור המכובד, הופך הקשר בין האם לבן לתסביך אדיפוס, ואחרי שהצאצא עובר

האקט וקליין: פסיכולוגיה בגרוש

נסיון-נפל מיני (בגיל 10 הוא אינו מפיק את מלוא ההנאה ממישגלו הראשון, משום שהוא חושב על אמא), מסתיים הסרט כסיפור-אימים לכל דבר. מבויים בחוסר-ידימיון בולט, כתוב ברמה אינפנטילית, צריך היה להיות פוטורומן והפך לסרט רק בטעות.

הבוזי ביותר, כי במקומות האחרים חששו מנוכחותו). חורף של לילות לבנים וקרים, תוך היודדות עם מפחי הנפש של הדמות שגילם, הביאו אותו לדיכאון שכתה, עד שכל ראיון שנתן באותה תקופה נסב בצור-רה זו או אחרת על סוף העולם.

פוסה עצמו לא הנעים במיוחד את ה-אווריה. לאחר שבי-1973 זכה בכל פרסי הבימוי האפשריים באמריקה: אוסקר כי-קולנוע עבור קברט, אמי בטלוויזיה, על הופעת-היחיד של ליוה מילי וטוני ב-תיאטרון, על המחזמר פ'פ'ן, הוא ירד לחיי-ציוותו, בקפדנות ובדקדקנות שהוציאו אור-תם מדעתם.

הוא מסוגל לצלם 30 פעם אותה הסציה-גה, ואחר-כך להזיז אייה אגרסל עלוב בכמה סנטימטרים, ולהתחיל הכל מהתחלה, אמרו. על בימת-הצילומים פשטה הדיעה כי פוסה אחוז, בעצם, אימה פן לא יוכל להצדיק את התקנות שתולים בו, ולכן הוא מתעלל באחרים.

אישיות חייכנית אחת. היחידה ש-שמרה על מצב-רוח מרומם, פחות או יור-תר, במשך כל ההסרטה היתה ולארי פריץ, כוכבת בית-חייטב-הייט מוס' 5, המגלמת כאן את הוגי, תשפנית-חייו של לגי. מאחר שהתפקיד דרש ממנה, בין השאר, לגלח את ערוותה (בללל הכיסי העומם שלובשת חשפניות באמריקה), היא התקנתה מן ה-שערות צורת לב, אותה הוביקה על גלוייה ושלחה לפוסה בברכה. אישיותה החייכנית

היתה החביבה ביותר על כל צוות ההסרטה, ולא מעט מן השיטנה שהופנתה לפוסה. באה מתוך אהדה אליה.

"הוא מתאכזר אליה." הם טענו, כאשר ראו כיצד משתמש הבמאי בויכרונות העגור-מים ביותר של השחקנית (שארורה נהרג לפני ארבע שנים בתאונה, זמן קצר לפני ג'ושואיהם), כדי להפיק ממנה את המישחק הרצוי לו. אלא שלואלרי לא היו טענות, ובסופו של דבר, הסתבר שהיא צדקה.

הופמן הצלילה. הביקורות שהופיעו ב-עקבות בכורת הסרט טענו, בין השאר, כי דמותה של הוגי, אותה מגלמת ולארי, הופ-כת בסופו של דבר להיות בעלת מישקל כבד הרבה יותר מן הצפוי. מאידך, קפדנו-תו שו פוסה מוצאת את צידוקה המלא ב-שלמות הטכנית (שוב, לדברי הביקורת ה-אמריקאית) ועל איוונואר וניסכון (נבואת וואטקינס?) ועל ישינוי כמה עובדות ב-חייו, הרי ירדיו ומקורבו של לגי מר-דים, כולם, שהופמן הצליח באורח מפתח-להחיות את דמותו של הברדן האומלל.

"זו הפעם הראשונה אני רואה מישהו ואם כי הועלו טענות כנגד קוסמטיקה מיותרת של הדמות, היעדר כמה מהברקר-תיה המפורסמות ביותר, כמו הסאטירות על מישרת בתי הסוהר (נבואה לטרגדיית אקתיקה?) ועל איוונואר וניסכון (נבואת וואטקינס?) ועל ישינוי כמה עובדות ב-חייו, הרי ירדיו ומקורבו של לגי מר-דים, כולם, שהופמן הצליח באורח מפתח-להחיות את דמותו של הברדן האומלל.

המשתמש בחומר של לגי תוך הבנה מלאה של מקורותיו, כתב העיתונאי נט הנטון, שהיה מקורב במיוחד לברוס.

הגיבה אמו: "אינני שלמה עם העובדה שהפכו את לגי לדמות מדוכאה כל-כך. דווקא שהיה מדוכא, הוא היה המצחיק ביותר. אבל הופמן הדהים אותי, והסוף... היה בלתי-צפוי. בסעם הראשונה אני מרגי-שה שלגי באמת מת."

האמת המרה. כיצד מסכימה הוליווד של היום להשקיע שלושה וחצי מיליון דולר בסופור חייו של מי שהיה לפני שמונה שנים בלבד מנודה וחסר-פרנסה? התשובה לכך, בטרגדיה של לגי עצמו, כל חייו האמיץ שאנשים יהיו מוכנים לשלם כסף טוב, על-מנת לשמוע את האמת על עצמו במילים הבוטות, הגסות והחריפות ביותר שאפשר להעלות על הדעת. על טעות זו הוא שילם בסופו של דבר בחייו. מה השת-נה מאז? לא האנשים, אלא האופנה. ניבול-פה הם היום באופנה. מכתבי האופנות הישתנו — ולגי המת הפך גיבור.

עובדה, הרוב הדומם, שהסכים בזמנו לרדוף אותו, השליך ממישרתו לפני חוד-שיים את ריצ'ארד קוהו, פרקליט המדינה שהיה אחראי לרדיפותיו, ובחר תחתיו את רוברט מורגנטאו הליברלי. גורלו של לגי הניע לא מעט עיתונאים ואנשי-רוח, חיום, לצדד בשינוי. מעניין מה הית קורת אילו חזר האיש לחיים ואמר גם לאלה את האמת בפניהם.